

ξέδηλου λέγων· « Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ, ἡ ἀποκτείνουσα τοὺς προφήτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτήν, ποσάκις ἥθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου, δὲν τρόπον ἐπισυνάγει ὅρνις τὰ νοσσία αὐτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτῆς, καὶ οὐκ ἥθελήσατε; » Καὶ δὲ Παύλος δὲ Κορινθίοις ἐπιστέλλων ἔλεγεν· « Ὅτι θεὸς ἦν Χριστῷ κόσμον καταλάσσων ἔστι, μὴ λογιζόμενος αὐτοῖς τὰ παραπτώματα αὐτῶν, καὶ θέμενος ἐν ἡμῖν τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς. Ὅπερ Χριστοῦ οὖν πρεσβεύομεν ὡς τοῦ θεοῦ παρακαλοῦντος δι' ἡμῶν· δεόμεθα ὑπὲρ Χριστοῦ καταλλάγητε τῷ θεῷ. » Τοῦτο καὶ πρὸς ἡμᾶς εἰρήσθαι νόμιζε νῦν. Οὐ γάρ ἀπιστίᾳ μόνον ἀλλὰ καὶ βίος ἀκάθαρτος τὴν ἀπευκτὴν ταύτην ἰκανὸς ἔχθραν ἔργασσασθαι. « Τὸ γάρ φρόνημα, φησί, τῆς σαρκός, ἔχθρα εἰς θεόν. » Καταλύσωμεν οὖν τοῦτο τὸ διάφραγμα καὶ διέλωμεν καὶ θῶμεν νεκρόν, ἵνα τῆς μακαρίας τύχωμεν καταλλαγῆς, ἵνα γενώμεθα πάλιν ἐπέραστοι καὶ ποθεινοὶ τῷ θεῷ.

Οἶδα ὅτι θαυμάζεις τὴν Ἐρμιόνης ὁραν νῦν, καὶ τῆς εὔμορφίας ἐκείνης οὐδὲν δύμοιον εἶναι κρίνεις ἐπὶ τῆς γῆς· ἀλλ' ἐὰν θέλῃς, ὁ φίλος, τοσοῦτον αὐτῆς εὔπρεπέστερος ἔσῃ καὶ ὡραιότερος δύο τῶν πηλίνων οἱ χρυσοὶ βελτίους ἀνδριάντες εἰσίν. Εἰ γάρ ἐπὶ τοῦ σώματος τὸ κάλλος οὕτω τὰς τῶν πολλῶν ἐκπλήττει ψυχὰς καὶ ἀναπτηροῦ, δταν ἐν τῇ ψυχῇ τοῦτο ἀποστιλθῇ, τι λίστον τοῦ οὕτω καλοῦ καὶ ὡραίου γένοιτ' αὐ; Ἡ μὲν γάρ τούτου τοῦ καλλους ὑπόστασις οὐδὲν ἔτερόν